

UZASADNIENIE

I. Część ogólna

Przedłożony projekt ustawy przewiduje wprowadzenie zmian w ustawie z dnia 16 lipca 2020 r. o udzielaniu pomocy publicznej w celu ratowania lub restrukturyzacji przedsiębiorców (Dz. U. poz. 1298) (dalej jako „Ustawa”).

Obowiązująca ustawa realizuje Komunikat Komisji Europejskiej pn. Wytyczne dotyczące pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji (dalej jako „Wytyczne Komisji Europejskiej”).

Projektowana nowelizacja stanowi konsekwencję przyspieszonej oceny funkcjonowania przepisów obowiązującej ustawy. W związku ze znacznym wzrostem zachorowań na COVID-19, którego skutkiem była konieczność wprowadzenia ograniczeń m.in. w zakresie wykonywania działalności gospodarczej, znacznemu pogorszeniu uległa sytuacja finansowa przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w sektorach objętych ograniczeniami. Z uwagi na powyższe, za zasadne uznano dokonanie zmian w obowiązującej Ustawie, które mają na celu wprowadzenie rozwiązań usprawniających udzielanie pomocy przedsiębiorcom znajdującym się w trudnej sytuacji ekonomicznej.

II. Część szczegółowa

W art. 1 pkt 1 projektu ustawy przewiduje się uporządkowanie warunków podmiotowych, jakie musi spełniać przedsiębiorca ubiegający się o pomoc poprzez rezygnację z dotychczasowego odesłania, aby wyeliminować wątpliwości interpretacyjne dotyczące okresu, w jakim przedsiębiorca w trudnej sytuacji ekonomicznej powinien prowadzić działalność gospodarczą. Zastosowanie odesłania do art. 141 ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2020 r. poz. 814, z późn. zm.) (dalej jako „Prawo restrukturyzacyjne”) może sugerować, że przedsiębiorca ten powinien prowadzić działalność w danym sektorze w okresie co najmniej trzech lat przed złożeniem wniosku restrukturyzacyjnego. Jednocześnie, mając na uwadze, że pomoc udzielana na podstawie zmienianej Ustawy może być udzielana nie tylko przedsiębiorcy w toku postępowania restrukturyzacyjnego, ale także poza tym postępowaniem, konieczne jest doprecyzowanie, że okres trzech lat prowadzenia działalności jest liczony od dnia złożenia wniosku o pomoc na ratowanie, o udzielenie tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego, albo o pomoc

na restrukturyzację. Ponadto, dla zwiększenia czytelności przepisu przewiduje się wpisanie wprost pozostałych przesłanek, które uprzednio zawierały się w odesłaniu do art. 141 ust 1 Prawa restrukturyzacyjnego i z tego powodu powinny być interpretowane zgodnie z Prawem restrukturyzacyjnym.

Zmiana proponowana w art. 1 pkt 2 projektu ustawy ma na celu wykluczenie wątpliwości związanych z interpretacją przepisu dopuszczającego kontynuację udzielonej pomocy w innej formie niż dotychczasowa.

W art. 1 pkt 3 lit. a proponuje się wprowadzić możliwość wykorzystywania przez przedsiębiorców środków uzyskanych w ramach pomocy na ratowanie również na usługi doradcze. Dotychczasowe brzmienie przepisu wskazuje jedynie na możliwość przeznaczenia środków na bieżącą działalność przedsiębiorstwa oraz analizy konieczne w ramach opracowania planu restrukturyzacji albo likwidacji działalności gospodarczej. Wprowadzenie bezpośrednio do Ustawy usług doradczych jako jednego ze środków realizujących cele pomocy na ratowanie po pierwsze odpowiada na potrzeby rynku. Zauważono, że po pomoc na ratowanie, która jako najprostszy instrument o ograniczonym czasie trwania nie wymaga ze strony wnioskodawcy przedstawiania spójnego planu działania, który ma być konsekwentnie realizowany w okresie udzielonej pomocy, zwracali się przedsiębiorcy bez sprecyzowanych założeń co do dalszej działalności firmy. Oczywiście ogólnym założeniem instrumentu pomocy na ratowanie jest zapewnienie przedsiębiorcy płynności w opłacaniu bieżących zobowiązań, a w konsekwencji właśnie zapewnienie dodatkowego czasu na utrzymanie się na rynku i przygotowanie do kolejnych działań, które mają zdefiniować dalszą ścieżkę prowadzenia firmy, czyli zwykle albo działań restrukturyzacyjnych w celu przywrócenia wypłacalności, albo opracowania planu skutecznej likwidacji. Jednakże przystąpienie do tego pierwszego narzędzia pomocy jako pierwszego etapu w ratowaniu firmy z założeniem skorzystania z usług profesjonalnych doradców pozwoli precyzyjnie określić kierunek potrzebnych działań i przyspieszyć proces zmian w przedsiębiorstwie – skuteczność i szybkość podejmowanych aktywności ma kluczowe znaczenie w walce ze stanem niewypłacalności w przedsiębiorstwie. Jednocześnie umożliwienie przedsiębiorcom wykorzystania funduszy z udzielonej pożyczki na usługi doradcze przyczyni się do efektywniejszego wykorzystania pozostałej kwoty pomocy na ratowanie i zarówno zwiększy skuteczność operacji przeprowadzanych w przedsiębiorstwach w ramach pierwszego narzędzia wsparcia, jak również pomoże określić kiedy będzie niezbędne kontynuowanie pomocy w ramach kolejnych narzędzi, tj. pomocy na restrukturyzację dla wszystkich firm

oraz ewentualnie tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego, dostępnego dla firm z sektora MŚP. Dzięki tej zmianie przedsiębiorca w ramach otrzymanej pomocy na ratowanie może uzyskane środki przeznaczyć na pomoc ekspertów w przygotowaniu uproszczonego planu restrukturyzacji lub planu restrukturyzacji, których przedstawienie jest niezbędnym warunkiem skutecznego ubiegania się o kolejne narzędzia wsparcia.

Zmiana w art. 1 pkt. 3 lit. b jest redakcyjną konsekwencją zmiany zaproponowanej w art. 1 pkt 1.

Intencją zmiany zaproponowanej w art. 1 pkt 4 lit. a projektu ustawy jest wyrażenie wprost normy zawartej w pkt 56 Wytycznych Komisji Europejskiej, zgodnie z którym poziom wynagrodzenia jakie beneficjent pomocy musi uiścić za pomoc na ratowanie powinien zostać podniesiony o co najmniej 50 punktów bazowych w przypadku pomocy na ratowanie w sytuacji przewidzianej w art. 24 ust. 1 pkt 1 lit. a albo ust. 2 pkt 1 lit. a, albo lit. b Ustawy, tj. jeżeli beneficjent tej pomocy kwalifikuje się jako przedsiębiorstwo znajdujące się w trudnej sytuacji i po przedłożeniu uproszczonego planu restrukturyzacji albo planu restrukturyzacji zezwolenie na pomoc na ratowanie zostanie automatycznie przedłużone do czasu podjęcia ostatecznej decyzji w sprawie przedłożonego planu, chyba że organ udzielający pomocy uzna, że przedłużenie zezwolenia nie jest uzasadnione lub powinno zostać ograniczone pod względem czasu lub zakresu.

Celem zmiany proponowanej w art. 1 pkt 4 lit. b projektu ustawy jest rozwianie wątpliwości interpretacyjnych co do zakresu zabezpieczenia, które może zostać ustanowione na rzecz Skarbu Państwa. Proponuje się wskazanie wprost, że zabezpieczenie obejmuje zwrot pomocy wraz z odsetkami, co jest logiczną konsekwencją treści art. 16 ust. 2, zgodnie z którym pożyczka udzielana w ramach pomocy na ratowanie jest każdorazowo oprocentowana, jak również zgodnie z art. 20 ust. 8 pkt 1, zgodnie z którym informacja o odsetkach od pożyczki jest jednym z elementów decyzji o udzieleniu pomocy.

W art. 1 pkt 5 projektu ustawy, proponuje się zastąpienie sformułowania „zysk brutto” sformułowaniem „wynik na działalności operacyjnej”. Art. 17 ust. 2 obowiązującej Ustawy określa, w jaki sposób należy obliczyć maksymalną wysokość pożyczki, jaka może być udzielona na podstawie Ustawy w celu zapewnienia pełnej zgodności z Wytycznymi Komisji Europejskiej dotyczącymi pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych.

W art. 1 pkt 6 lit. a projektu ustawy proponuje się wprowadzenie możliwości składania wniosków o udzielenie pomocy również za pomocą formularza elektronicznego dostępnego na stronie internetowej ministra właściwego do spraw gospodarki albo Agencji Rozwoju Przemysłu Spółce Akcyjnej (ARP), w celu ułatwienia dostępu do wnioskowania o pomoc oraz usprawnienia kontaktu między wnioskodawcą a organem udzielającym pomocy, co docelowo ma prowadzić do przyspieszenia całej procedury udzielania pomocy. W związku z powyższą zmianą, ukierunkowaną na cyfryzację postępowania, w art. 1 pkt 6 lit. b projektu ustawy proponuje się również rezygnację z odrębnego niż w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, z późn. zm.) określania dnia złożenia wniosku za pomocą tradycyjnej poczty, czyli odejście od dnia nadania wniosku w placówce pocztowej na rzecz dnia doręczenia wniosku do organu udzielającego pomocy. Celem tego przepisu jest wprowadzenie realnego terminu na rozpatrywanie wniosku o udzielenie pomocy na ratowanie, mając na uwadze, iż od dnia nadania wniosku aż do dnia doręczenia tego wniosku, organ udzielający pomocy nie może dokonać żadnej czynności związanej z tym wnioskiem. Co więcej, utrzymywanie takiej sytuacji może powodować zamieszanie w odniesieniu do stosowania art. 20 ust. 10 obowiązującej Ustawy, zgodnie z którym organ udzielający pomocy obowiązany jest do rozpatrywania wniosków według kolejności ich wpływu. W konsekwencji, utrzymywanie fikcji wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia pomocy z dniem nadania wniosku w polskiej placówce pocztowej operatora pocztowego wstrzymywałoby możliwość rozpatrzenia wniosków, które wpłynęły do organu inną drogą, tj. bezpośrednio lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej, w tym poprzez proponowany formularz elektroniczny.

Zmiany zaproponowane w art. 1 pkt 7 lit. a i b odnoszą się do wyszczególnionych w proponowanym art. 2 ust. 1 projektu ustawy przesłanek podmiotowych, które musi spełniać każdy wnioskodawca i mają na celu umożliwienie podmiotowi udzielającemu pomocy odmowę wszczęcia postępowania w sprawie takiego przedsiębiorcy. Przepis odnosi się do przesłanek, których istnienie wynika z informacji podanych we wniosku i nie wymaga prowadzenia szczegółowego postępowania wyjaśniającego. Jednocześnie chodzi o przesłanki, których brak nie może zostać w żaden sposób konwalidowany po złożeniu wniosku. Ponadto wprowadza się środek zaskarżenia takiego postanowienia w postaci zażalenia, mając na uwadze zapewnienie gwarancji kontroli merytorycznej takiego postanowienia i ochronę interesów wnioskodawców.

W proponowanym art. 1 pkt 7 lit. c projektu ustawy rezygnuje się z konieczności ustalania w decyzji w sprawie udzielenia pomocy, czy wniosek jest uwzględniany w całości, czy w części. Mając na uwadze sposób ukształtowania postępowania, w szczególności art. 20 ust. 6 Ustawy, zgodnie z którym przedłożony wniosek może podlegać zmianom w toku postępowania, nie jest zasadne ustalanie, czy ostatecznie wniosek przedsiębiorcy znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej został uwzględniony w całości czy w części. Istotą regulowanego postępowania jest udzielenie pomocy albo odmowa udzielenia pomocy i ten element rozstrzygnięcia powinien być zawarty w decyzji administracyjnej. Przedmiotowy przepis w lit. d przewiduje także konieczność uzupełnienia wydawanej w postępowaniu decyzji o elementy konieczne, tj. kwotę pożyczki, oprocentowanie, wysokość odsetek oraz termin albo terminy ich spłaty, a także przeznaczenie pożyczki. Są to istotne elementy rozstrzygnięcia, które muszą zostać zawarte w wydawanej decyzji administracyjnej, aby mogła podlegać ona wykonaniu. Zawarcie takiej regulacji ma z jednej strony zapewnić czytelność i przejrzystość decyzji dla beneficjentów, zaś z drugiej strony usprawnić ewentualną egzekucję należności ze strony organu. Uzupełnienie tych elementów o przeznaczenie pożyczki jest również istotne z uwagi na brzmienie art. 22 pkt 1 obowiązującej ustawy, zgodnie z którym przedsiębiorca znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej jest obowiązany do wykorzystania pomocy na ratowanie zgodnie z jej przeznaczeniem. W ten sposób adresat decyzji zyska pewność w obrocie, jaki jest ustalony w decyzji zakres przeznaczenia pomocy, a w konsekwencji, w jakiej sytuacji może zostać stwierdzone wykorzystywanie lub wykorzystanie pomocy niezgodnie z jej przeznaczeniem, o czym mowa w art. 22 pkt 3 lit. b Ustawy. Dodatkowo na zwiększenie pewności obrotu prawnego ma wpłynąć uchylenie normy nakazującej określanie w decyzji numeru rachunku bankowego, na który ma nastąpić spłata pożyczki, gdyż według dotychczasowego brzmienia przepisu każdorazowa zmiana tego rachunku wymagałaby ingerencji w wydaną uprzednio decyzję. Podobnie zmiana w art. 1 pkt 7 lit. e projektu doprecyzowuje, że jeżeli decyzja o udzieleniu pomocy została uwarunkowana udzieleniem zabezpieczenia, w treści takiej decyzji oprócz przedmiotu zabezpieczenia i jego wartości, wskazuje się również termin, w jakim zabezpieczenie należy ustanowić.

Zmiany zaproponowane w art. 1 pkt 7 lit. f projektu ustawy przewidują zawarcie regulacji, zgodnie z którą wydana decyzja o udzieleniu pomocy stanowi podstawę dokonania wpisu w rejestrze, którym może być rejestr zastawów albo księga wieczysta, w zależności od przedmiotu zabezpieczenia. Takie działanie umożliwi skrócenie okresu oczekiwania na

prawidłowe ustanowienie zabezpieczenia, a w konsekwencji przedsiębiorca będzie mógł w krótszym czasie otrzymać środki z tytułu udzielanej pomocy. Konsekwencją tego jest uzupełnienie regulacji o obowiązek utrzymywania ustanowionego zabezpieczenia aż do dnia zwrotu kwoty pożyczki. Jest to spowodowane przede wszystkim szerokim katalogiem możliwych zabezpieczeń których wartość może ulegać zmianie, w szczególności mając na uwadze okres, na jaki jest udzielana pomoc.

W art. 1 pkt 8 projektu ustawy proponuje się rozszerzenie katalogu rozstrzygnięć, od których stronie postępowania będzie przysługiwało odwołanie. W związku z tym w przypadku odstąpienia od rozstrzygnięcia w decyzji, czy wniosek jest uwzględniany w całości czy w części konieczne jest umożliwienie realizacji prawa do odwołania przez przedsiębiorcę w każdej sytuacji, w której jego zdaniem rozstrzygnięcie nie odpowiada jego interesom – czy to w zakresie wysokości udzielonej pomocy, czy w zakresie ustanowionego zabezpieczenia, czy w zakresie wskazanego terminu spłaty pożyczki.

Ponadto w art. 1 pkt 8 lit. c projektu ustawy przewiduje się rozszerzenie regulacji, gdy podmiot udzielający pomocy nie dysponuje środkami na jej udzielenie. Zgodnie z hipotezą tej normy, podmiot udzielający pomocy wydaje postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania albo postanowienie o umorzeniu postępowania, w sytuacji „gdy zostaną wyczerpane środki”. Jednocześnie norma ta nie przewiduje sytuacji, w której środki na udzielanie takiej pomocy z różnych powodów nie zostaną w ogóle przyznane podmiotowi udzielającemu pomocy. W takiej sytuacji organ powinien podejmować tożsame rozstrzygnięcia, ponieważ tożsame powinny być skutki tej sytuacji.

Zmiana proponowana w art. 1 pkt 9 lit. a projektu ustawy jest konsekwencją zmiany proponowanej w art. 1 pkt. 7 lit. d, która polega na rezygnacji z wpisywania w decyzję o udzieleniu pomocy numeru rachunku bankowego, na który ma zostać zwrócona kwota pomocy wraz z odsetkami. Dzięki tej regulacji informacja o właściwym numerze rachunku bankowego, jak również o ewentualnej jego zmianie, będzie następowała w drodze zawiadomienia jako czynność materialno-techniczna.

Zgodnie z proponowanym art. 1 pkt 9 lit. b projektu ustawy, środki pochodzące z udzielonej przedsiębiorcy pomocy na ratowanie nie będą podlegać egzekucji sądowej ani administracyjnej, chyba że egzekwowana należność pieniężna powstała w związku z naruszeniem warunków, zgodnie z którymi udzielono pomocy przedsiębiorcy. Środki te, w sytuacji ich przekazania na rachunek bankowy, rachunek oszczędnościowy, rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy oraz rachunek terminowych lokat oszczędnościowych, będą

wolne od zajęcia na podstawie sądowego lub administracyjnego tytułu wykonawczego. Wyłączenie spod egzekucji tych środków stanowi zabezpieczenie interesów Skarbu Państwa i finansów publicznych. W ten sposób ogranicza się zakłócający charakter pomocy publicznej i zapobiega się ewentualnym nadużyciom w tym zakresie.

Art. 1 pkt 10 projektu ustawy jest zmianą redakcyjną, wynikającą z proponowanej treści art. 1 pkt 1.

Zmiana zaproponowana w art. 1 pkt 11 projektu ustawy jest konsekwencją zmiany zawartej w art. 1 pkt 2 projektu ustawy. Przepis ma stanowić wyrażenie wprost normy zawartej Wytycznych Komisji Europejskiej, w pkt 116, zgodnie z którym poziom wynagrodzenia, jakie beneficjent pomocy musi uiścić za udzielenie tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego, powinien zostać podniesiony o co najmniej 50 punktów bazowych po upływie 12 miesięcy od wypłacenia beneficjentowi pierwszej transzy. Intencją tej normy jest zachęcenie przedsiębiorcy do zaprzestania korzystania z pomocy publicznej, która stanowi zakłócenie mechanizmów rynkowych.

Przewidywana w art. 1 pkt 12 projektu ustawy zmiana ma na celu usprawnienie procedury udzielania tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego dla przedsiębiorców, którzy uprzednio otrzymali pomoc na ratowanie, a wniosek o udzielenie tymczasowego wsparcia złożyli w sytuacji, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 lit. a, czyli zamierzają realizować ten sam plan restrukturyzacji albo uproszczony plan restrukturyzacji.

Przepis zakłada wyłączenie stosowania regulacji dotyczącej rozpatrywania wniosków według kolejności ich wpływu, o ile są kompletne i poprawnie wypełnione. Należy mieć na uwadze, że wnioski o tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne składane jako kontynuacja pomocy na ratowanie są przedstawiane podmiotowi udzielającemu pomocy w terminie czterech miesięcy od udzielenia pomocy, co oznacza, że aby doszło do skutecznego udzielenia tymczasowego wsparcia w formie przedłużenia pomocy na ratowanie, organ będzie miał nie więcej niż dwa miesiące na całościowe rozpatrzenie takiego wniosku. Umożliwienie rozpatrywania takich wniosków poza kolejnością zwykłego wpływu pozwoli realnie przyspieszyć procedurę, szczególnie w przypadku dużego zainteresowania uzyskaniem pomocy. Ponadto wprowadzenie takiego uprzywilejowania jest uzasadnione tym, że przedsiębiorca, który otrzymał pomoc na ratowanie w ciągu ostatnich czterech miesięcy podlegał już uprzedniej ocenie w zakresie spełniania podstawowych przesłanek podmiotowych, takie jak rynek, na którym działa czy przynależność do grupy kapitałowej.

W art. 1 pkt 13 lit. a projektu ustawy proponuje się doprecyzowanie przepisu w celu wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych. Z obowiązującego brzmienia zgodnie z którym „przyznanie pomocy jest uwarunkowane wdrożeniem planu” nie wynika, która czynność powinna nastąpić jako pierwsza – przyznanie pomocy, czy wdrożenie planu. Wprowadzana zmiana w sposób jednoznaczny wskazuje, że pomoc ma zostać udzielona na wdrożenie planu, a więc determinuje, że udzielenie pomocy jest czynnością, które poprzedza wdrożenie tego planu. Rozstrzygnięcie tej wątpliwości interpretacyjnej jest szczególnie istotne, mając na uwadze, że tymczasowe wsparcie restrukturyzacyjne służy właśnie realizacji uproszczonego planu poprzez wdrożenie wskazanych w nim działań restrukturyzacyjnych, co zapewnia spójność tej regulacji z art. 26 ust. 1 obowiązującej ustawy.

Celem zaproponowanego art. 1 pkt 13 lit. b projektu ustawy jest umożliwienie przedsiębiorcom wykorzystania tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego w celu dokonania przebranżowienia, które może polegać zarówno na zmianie przedmiotu działalności przedsiębiorcy, jak i na zmianie profilu produkcyjnego. Zmiana przedmiotu działalności jest traktowana jako przejście pod zupełnie inną, niezwiązaną z poprzednią, klasyfikację PKD, albo odstępianie od przeważającego dotychczas rodzaju działalności na rzecz innego, który był traktowany dotychczas jako uzupełniający. Mając na uwadze Wytyczne Komisji Europejskiej, należy wskazać, że udzielenie pomocy na podstawie obowiązującej ustawy ma przywrócić przedsiębiorcy długoterminową rentowność. Cel ten ma zostać osiągnięty nie tylko przez restrukturyzację długów, ale przede wszystkim przez podjęcie odpowiednich działań w strukturze przedsiębiorstwa, które w szczególności mogą polegać na wycofaniu się z działalności, która w perspektywie średnioterminowej nadal przynosiłaby straty strukturalne. Zmiana profilu produkcyjnego natomiast jest węższym pojęciem niż zmiana przedmiotu działalności i może polegać na pozostaniu w obrębie tej samej klasyfikacji działalności lub tego samego sektora, przy jednoczesnym przeprowadzeniu istotnych zmian w procesie wytwórczym lub finalnym produkcji, co może dotyczyć oferowanych towarów oraz świadczonych usług. Należy podkreślić, że zarówno zmiana przedmiotu działalności, jak i zmiana profilu produkcyjnego są jednymi z możliwych do zastosowania przez przedsiębiorcę środkami restrukturyzacji, które mogą zostać ujęte w uproszczonym planie restrukturyzacji.

Zmiana proponowana w art. 1 pkt 14 projektu ustawy jest analogiczna do zmiany proponowanej w art. 1 pkt 4 lit. b - dotyczy zabezpieczenia ustanawianego w ramach udzielenia pomocy na restrukturyzację.

Proponowana regulacja w art. 1 pkt 16 projektu odpowiada zmianie wskazanej w art. 1 pkt 12 projektu ustawy i dotyczy możliwości przyspieszenia postępowania o udzielenie pomocy na restrukturyzację wobec wnioskodawców, którzy już wcześniej zostali beneficjentami pomocy w ramach jednego z dwóch krótkoterminowych instrumentów wsparcia, tj. pomocy na ratowanie i tymczasowego wsparcia restrukturyzacyjnego.

Zmiana zawarta w art. 1 pkt 17 lit. a projektu ustawy jest analogiczna do zmiany zawartej w pkt 13 lit. a, z tym że odnosi się do pomocy na restrukturyzację i wdrożenia planu restrukturyzacji. Konsekwentnie, w celu wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych i zachowania spójności z art. 35 zmienianej Ustawy, udzielenie pomocy nie może być warunkowane wdrożeniem planu, ponieważ udzielenie pomocy ma miejsce przed wdrożeniem planu restrukturyzacji i służy właśnie umożliwieniu jego wdrożenia przez przedsiębiorcę znajdującego się w trudnej sytuacji ekonomicznej.

W art. 1 pkt 17 lit. b projektu zawarto zmianę odpowiadającą art. 1 pkt. 13 lit. b projektu ustawy w odniesieniu do pomocy na restrukturyzację i wdrożenia planu restrukturyzacji poprzez zmianę działalności lub zmianę profilu produkcyjnego.

Proponowany art. 1 pkt 18 projektu ustawy usuwa wątpliwości interpretacyjne i realizuje zobowiązanie wyrażone w decyzji Komisji Europejskiej, na podstawie której udziela się pomocy publicznej w celu ratowania lub restrukturyzacji. Zgodnie z Wytycznymi Komisji Europejskiej i decyzją Komisji Europejskiej, epidemia COVID-19 może stanowić „wyjątkową i nieprzewidzianą okoliczność”, z powodu której przedsiębiorca wymaga pilnego wsparcia płynności finansowej, nawet jeżeli nie jest przedsiębiorcą w trudnej sytuacji ekonomicznej (art. 15 ust. 2 oraz art. 26 ust. 2). Z drugiej strony, aby uznać przedsiębiorcę za przedsiębiorcę w trudnej sytuacji ekonomicznej, samo wystąpienie negatywnych skutków epidemii COVID-19 w działalności przedsiębiorcy nie stanowi wystarczającej okoliczności, ponieważ uzyskanie takiego rodzaju pomocy jest uwarunkowane trudnościami o charakterze strukturalnym na rynku, na którym działa taki przedsiębiorca. Jednocześnie z Funduszu Przeciwdziałania COVID-19 może być udzielana pomoc obydwu rodzajom wyżej wskazanych przedsiębiorców. Wprowadzenie takiego przepisu jest uzasadnione aktualną pandemią COVID-19 i przewidzianym przez Komisję Europejską w związku z tym złagodzeniem rygorów udzielania pomocy państwa. Zasadniczo jednak pomoc ta jest ograniczona w czasie i nie może być dofinansowana po 31 grudnia 2021 r.

Zgodnie z art. 2 projektu ustawy do postępowań o udzielenie pomocy wszczętych i niezakończonych na podstawie obowiązującej ustawy stosuje się przepisy tej ustawy

w brzmieniu dotychczasowym aż do prawomocnego zakończenia postępowania. Takie rozwiązanie jest korzystne dla przedsiębiorców i umożliwia zastosowanie dotychczasowych przepisów do rozpatrywania wniosków, które zostały złożone przez przedsiębiorców przed dniem wejścia w życie projektu ustawy.

Art. 3 projektu ustawy stanowi, że regulacja ma wejść w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

Projektowany termin wejścia w życie nie pozostaje w sprzeczności z zasadami demokratycznego państwa prawnego, a ważny interes państwa wymaga natychmiastowego wejścia w życie projektowanych przepisów (projektowane rozwiązania stanowią pomoc dla przedsiębiorców znajdujących się w trudnej sytuacji ekonomicznej w okresie epidemii COVID-19).

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projektowana ustawa nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597), w związku z czym nie podlega notyfikacji zgodnie z przedmiotowymi przepisami.

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia, o których mowa w § 39 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz art. 52 § 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów, z chwilą skierowania do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji publicznych projekt ustawy zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny oraz na platformie gov.pl.